

บทร้อยกรอง ดวงจันทร์ของลำเจียก
หน่วยการเรียนรู้ที่ ๙ เรื่อง มุ่งลิขิตคิดเหตุผล
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ ๔ เรื่อง ดวงจันทร์ของลำเจียก (๑)
รายวิชาภาษาไทย รหัส ท๑๔๑๐๑ ภาคเรียนที่ ๒ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔

นิราศเดือน

เดือนสิบสองล่องลอยกระทางหลวง
ชนทั้งปวงเลยตามอร่ามแสง
ดอกไม้ไฟโชติช่วงเป็นดวงแดง
ทั้งพลุแรงตึงตังตั้งสะท้อน
เสียงนกบินพราดพรวดกรวดอ้ายต้อ
เสียงหวอหือเฮฮาอยู่หน้าฉาน
ล้วนผู้คนลั่นหลามตามสะพาน
อลหม่านนาวาในสาคร
บ้างก็แห่ผ้าป่าพฤษภาปัก
มีเรือชักแข็งแซ่แลสลอน
ขับประโคมดนตรีมีละคร
อรชรรำร่าอยู่หน้าเรือ
บ้างก็ร้องสัควาใส่หน้าทับ
ลูกคู่รับพร้อมเพราะเสนาะเหลือ
ฟังสำเนียงเสียงสตรีไม่มีเครือ
เป็นใยเยื่อจับในน้ำใจชาย

ฟังสำเนียงเสียงนางที่กลางน้ำ
แล้วหวนรำลึกถึงนุชที่สุดหมาย
กลับมาอนอ่อนทอระทวยกาย
เฝ้าพุ่มฟายชลนาทุกนาที่
นอนไม่หลับกลับลุกเปิดหน้าต่าง
จันทร์กระจ่างแจ่มฟ้าในราศี
เห็นดวงเดือนเหมือนลักษณะภักินี
ยุพินที่อยู่ไกลนัยนา
พีนั่งคอยนอนคอยละห้อยหวน
แสนรัญจวนมิได้สิ้นถวิลหา
เห็นราหูจู่จับพระจันทร์
ชาวพาราอ้ออิงคะนิงดัง
พิลิกลั่นครั่นครึกเสียงกึกก้อง
ระฆังฆ้องกลองแซ่ทั้งแตรสังข์
ประดังเสียงเพียงพื้นพิภพฟัง
มีทุกครั้งดังทูกคราวฉาวทุกที
โไว้ว่าดวงจันทร์เจ้าดูเศร้าหมอง
ไม่ผุดผ่องเฝือดอับยับสี
อยู่ในปากราหูสุริ
มีนาที่ปล่อยปละสละกัน

แต่ตัวพืมิได้มีนาที่ขึ้น
ทุกวันคืนเฝ้าวิโยคด้วยโศกศัลย์
ครวญคะนึ่งถึงมิตรที่ติดพัน
พีชมจันทร์ต่ำเจ้าเยาวมาลย์
เมื่อวันที่เทศนามหาชาติ
ได้เห็นนาฏนุชอนงค์ให้สงสาร
สัปบุรุษคับคั่งฟังกุมาร
ซ้ชวาลแจ่มแจ้งด้วยแสงเทียน